

SUBTOPIA³

WALLGÅR #9

THE
BALLET DANCER
FROM SYRIA

SUMO,
WRESTLING,
FAST FOOD,
JUGGLING

FROM SATAN
TO WOUNDED
ANIMALS

ÖPPNA VÄGGAR
ÄR DEMOKRATI

AKTIEKURS
I ALBY

*The
Power
of Here*

ZACK DE LA ROCHA

The power

*"It has to start
somewhere, it has
to start sometime.*

*What better
place than here?
What better time
than now?"*

Det börjar Here and now

En middag, gemensamma skratt, närvaro, ögonkontakt – mötet i ett delat rum, ett *gemensamt* rum, stärker vår känsla av tillhörighet.

Staden måste vara ett sådant rum, ett rum som bjuder in oss att delta och som tillåter oss, över sociala och kulturella gränser, att mötas.

Mötet är på många sätt grunden för det goda i människan. Kreativitet och idéer uppstår, empati och social tillhörighet stärks, nätverk skapas och bra tankar blir bättre.

Det är vårt gemensamma ansvar att förändra staden till en plats för människor. En stad där relationer blir tätare och mänskliga möten naturliga. Det uppnår vi bland annat genom nya lösningar och samarbeten över byråkratiska gränser. En god början vore att sätta kultur, civilsamhälle och stadsplanering vid samma bord.

För staden måste bli mänskligare. Snart!

Zack De La Rocha skrek i slutet av 90-talet "It has to start somewhere, it has to start sometime. What better place than here? What better time than now?"

Världen, Europa och Sverige står inför stora utmaningar – kulturella, humanistiska och ideologiska.

Magasin Subtopia handlar om detta – individer och grupper som är redo att förändra och göra världen lite bättre!

För lösningarna har vi egentligen redan, nu behöver vi mötas och göra.

Vi ses! Välkommen till Subtopia.

A dinner, shared laughs, presence, eye contact – meetings in shared spaces, or *common* spaces, strengthen our sense of belonging.

The city has to be that kind of space, a space which invites us to participate, and which allows us to meet across social and cultural borders.

In many ways, the meeting is the foundation of all that is good in humanity. It gives rise to creativity and ideas, it strengthens empathy and social ties, it creates networks, and it makes good thinking even better.

We all share the responsibility for turning the city into a place for human beings. A city where relations are strengthened, and human meetings can occur naturally. We do this by, among other things, creating new solutions and collaborations across bureaucratic borders. If we could bring culture, civil society and city planning together at the same table, that would be a good start.

Because we have to make the city more human. And soon!

Towards the end of the 90s, Zack De La Rocha shouted that "It has to start somewhere, it has to start sometime. What better place than here? What better time than now?"

The world, Europe and Sweden, are all facing great challenges, of the cultural, humanistic, and ideological varieties.

That's what this issue of Magasin Subtopia is about individuals and groups who are prepared to make a change, and make the world a little better!

Because we actually already have the solutions. The time to meet up and do something is now.

We'll see you soon! Welcome to Subtopia.

Karin Lekberg

Karin Lekberg, chef/manager, Subtopia

Magasin Subtopia

- 8 Albys börshajar / Success in Transition
- 10 Graffiti/ An Open Wall for Everyone
- 14 Miksi säger ja / Changing Humanity
- 16 Dansdrömmar / The Ballet Dancer from Syria
- 21 D.I.T / Do it Together
- 22 Gräsrotsmedia / A New Movement
- 24 Manne af Klintberg / Play, play, play!
- 26 Wes Peden / Sumo, wrestling, fashion, fast food, juggling
- 28 Kraften i kollektivet / Unity in the World of Circus
- 30 Kultur & ekonomi / It's all about Change
- 32 Angela Wand / From Satan to Wounded Animals
- 36 Dekorverket / Staging Reality
- 38 Utmanar normer / Dancing Equality
- 40 Gemenskap / Bollywood Opera
- 43 Burnt Out Punks / Playing with Fire
- 44 Mysteria / True Magic
- 45 Virginia Librado Gallego / A Clown in Alby
- 46 Coocoolo / Creative Kids Games
- 47 Restaurang Subtopia / Food in Subtopia
- 48 Tre böcker / Perspectives on Building
- 50 Subtopia / A Suburban Paradise

SUBTOPIA

EUROPEAN
CULTURAL
FOUNDATION

Subtopia magazine #9 2016-2017

Redaktör/Editor Josefina Larsson **AD & grafisk form/Art direction & graphic design** Studio Daniela Juvall **Foto/Photo** Saga Berlin/NiceGuzz **Skribenter/Writers** Shora Dehnavi, Kristin Kling, Elin Borrie, Fares Hamed, Ida Kjällquist, Isabell Lundholm, Katarina Ståhl & Josefina Larsson **Översättning/Translation** Jan Salomonsson **Korrektur/Proofreading** Kristin Kling **Ansvarig utgivare/Legally responsible publisher** Karin Lekberg, Krister Kalte: Subtopia/Upplev Botkyrka AB, Botkyrka **Tryck/Printing** Elanders **Annonser/Advertisements** Katarina Ståhl

På omslaget/On the Cover Wes Peden (kläder/clothes Humana Second Hand & Lovalot) Manne Af Klintberg (kläder/clothes Humana Second Hand, Kristel Kuslapuu & Lovalot) **Stylist/Styling** Helena Ekström **Make-up/Make up** Emelie Henriksson

Subtopia Rotemannavägen 10 SE 145 57
Norsborg, Sweden · www.subtopia.se
ISBN: 978-91-983392-0-8

Changers Hub

Öppet måndag, onsdag, fredag, 18–21 i Albys Hjärta, 3 tr. Börshajen är på onsdagskvällar. Medlemskap och alla aktiviteter är kostnadsfria. hello@changershub.se ✨ Open Mondays, Wednesdays, and Fridays, 6–9 pm, in Albys Hjärta, 3rd floor. Börshajen is on Wednesday evenings. Membership is free, as are all of the activities. hello@changershub.se

Success in Transition

Denna kurs är bara en i raden av aktiviteter som skall ge unga vuxna i Botkyrka den inspiration de länge har törstat efter.

Välkomna till Changers Hub.

Changers Hub är ett rum i Albys Hjärta där medlemmar mellan 17–25 år uppmuntras, och uppmuntrar varandra, att förverkliga sina idéer. Idéerna sprudlar – allt ifrån samhällsförändrande idéer till affärsmässiga idéer.

– Vi är alla uppvuxna i Botkyrka och vi såg ett behov när vi växte upp här.

När vi fick en bra idé hade vi inte någon i vår närhet att bolla den med, vilket ledde till att alla idéer släpptes tidigt, säger Siduri Poli, en av grundarna.

Changers Hub stöttar sina medlemmar genom att erbjuda nätverk, inspiration och kunskap i olika former. Bland annat i form av kursen Börshajen, en kurs om hur man bygger upp en stark privatekonomi genom investeringar på börsen. Kursen är eftertraktad och blev fullsatt på rekordtid.

– Aktiekurs i Alby? Vem kunde liksom tro det? Häftigt att se människor från andra orter som åker en lång väg för att komma till min ort istället för innerstaden för att lära sig om aktier, säger deltagaren Dilshan Fernando.

Två av deltagarna var eniga om att informationen från kursen kommer att gynna deras privatekonomi.

– Det har gett mig inblick i hur jag bättre kan förvalta min privatekonomi för att ha en säkrare framtid, säger deltagaren Sargon Orahim.

Det finns en gemensam insikt om att aktiekunskap kan vara en av de mest viktiga faktorerna för en mer stabil privatekonomi i framtiden.

– Aktiekunskap är lika viktigt för unga i Alby som det är för unga i innerstaden. Vi demokratiserar framgång genom att göra det tillgängligt, avslutar Siduri Poli.

Kursen är slut för kvällen. Deltagarna sitter kvar, diskuterar och idéar. De pratar om ekonomi, företag och aktier. Kursen har triggat igång för många idéer för att gå hem riktigt än. The class has ended for the evening. The participants remain seated, discussing and coming up with ideas. They talk about money matters, companies, and stock. The class has triggered too many ideas for anybody to go home just yet. *Text: Fares Hamed*

This class is just one of a series of activities intended to give young adults in Botkyrka the inspiration they've long been thirsting for.

Welcome to Changers Hub.

Changers Hub is a space in the Albys Hjärta youth centre, where members between the ages of 17 and 25 encourage each other to realise their ideas. And they never seem to run out of ideas – ranging from socially transformative ideas to pure business opportunities.

– We all grew up in Botkyrka, and we all saw the same need growing up here. When we had a good idea, we never had anybody around to discuss it with, which meant that a lot of ideas were abandoned early on, says Siduri Poli, who is one of the founders.

Changers Hub supports its members by, in various ways, giving them access to networks, inspiration, and knowledge. One way of doing this is the Börshajen class, which is about investing in the stock market to improve your own personal finances. This class is very appreciated, and filled up in no time.

– A stock market class in Alby? Who would have thought, right? It's nice to see people who live in other places have to travel all the way out here, rather than just going to the city to take a class about the stock market, says participant Dilshan Fernando.

Two of the participants agreed that the information they were given in the class would help them improve their personal finances.

– It's given me insight into how I can manage my personal finances better, to provide a more secure future for myself, says participant Sargon Orahim.

There is a shared realisation that knowledge of the stock market can be one of the most important factors in achieving more stable personal finances in the future.

– Knowing about the stock market is just as important for the young people of Alby as it is for the young people in the inner city. We democratise success by making it more accessible, Siduri Poli concludes.

För ett år sedan slopades nolltoleransen mot graffiti. Shora Dehnavi samlade förebilderna Puppet och Ziggy för att snacka konst, miljö och öppna väggar. *A year ago, the zero tolerance towards graffiti was removed. Shora Dehnavi gathered the rolemodels Puppet and Ziggy to talk art, environment and open walls. Text: Shora Dehnavi*

An Open Wall for Everyone

Olika människor målar graffiti eller gör Street Art av olika anledningar. Det kan vara ett behov, en drift, ett kall eller helt enkelt en önskan att få uttrycka sig. För mig var graffiti en naturlig fortsättning på mitt konstnärskap, ett nytt uttryck och sätt att tänka.

Att låta platsen vara en del av verket, måla stort och med ett (för många)

annorlunda verktyg. Men det har inte alltid varit så lätt att få måla graffiti, så när jag fick chansen att göra en målning i Subtopias utomhusgalleri, där bland andra idolerna Ziggy och Puppet har gjort permanenta verk, var det bara att köra. Mina organiska mönster fick ta över det lilla gula huset bakom huvudbyggnaden. Begränsad till att bara måla socklarna, fönstren och dörren fick jag låta mönstret slingra sig efter hur och var det fick plats.

Stockholm har sedan mitten av 2000-talet haft en nolltoleranspolicy mot graffiti. För drygt ett år sedan ströks nolltoleransens mest rigorösa paragrafer, vilket nu gör det möjligt för Stockholm att gå i resten av Europas huvudstäders fotspår med öppna väggar. Subtopia har sedan flera år tillbaka skapat lagliga alternativ i form av kurerade utomhusmiljöer och bemannade graffiti väggar tillsammans med GraffitiFrämjandet i Stockholm.

Ziggy, en av Sveriges pionjärer inom graffiti som också har en målning på Subtopia, om varför platser som Subtopia är viktiga för kulturen och för betraktarna

– För att "konsumera" en graffiti målning på ett rättvist sätt måste den upplevas där den målats.

Different people make Graffiti or Street Art for different reasons. It could be a need, an urge, a calling, or a simple desire to express yourself.

For me, graffiti was a natural continuation of my art, a new expression, and a new way of thinking. Making the site an aspect of the work, painting in large scale, and using tools that are uncommon in the eyes of many people. But I haven't always had an easy time getting to do graffiti work, so when I got the opportunity to make a painting in the Subtopia outdoor gallery, which has permanent pieces by people like Ziggy and Puppet, who I both idolize, I couldn't say no. My organic patterns took over the little yellow house behind the main building. As I was limited to painting on the bases, the windows, and the door, I had to let the pattern wind its way through the available space.

Since the middle of the 2000s, Stockholm has had a zero-tolerance approach to graffiti. About a year ago, some of the most excessive paragraphs of this zero-tolerance approach were revoked, which has allowed Stockholm to catch up a little with the other European capitals that have open walls. However, Subtopia has, since many years back, created legal options such as curated outdoor environments and manned walls, in cooperation with GraffitiFrämjandet in Stockholm.

Ziggy, a Swedish pioneer of graffiti, who also has a painting at Subtopia, explains why Subtopia is important for both the culture and the viewers

– To "consume" a graffiti painting in the right way, you need to experience it at the place where it was painted, i.e., the place that the artist found, chose, and adapted his vision to. This experience is available to people in outdoor environments such as that at Subtopia, where the artist gets to choose the

Puppet

Jag var runt på området och letade efter en plats att måla på. Jag kände inte för att måla något fyrkantigt, vanligt, så jag fastnade direkt när jag såg bron. Rent symboliskt betyder broar mycket för mig och jag gör ofta kopplingar till broar i mina verk. Jag känner att jag själv ofta står i kopplingen till andra sidan i många avseenden. Livet, relationer, dåtid och nutid. I bron har jag också målat in dolda budskap, mest som anteckningar för mig själv. De påminner om var jag är just där och då. *A year ago, I walked around the area looking for a spot to do a painting. I didn't feel like doing the usual square thing, so I found myself drawn to the bridge the moment I saw it. Symbolically, bridges mean a lot to me, and my works are often somehow connected to bridges. I often feel connected to the other side, in many different respects life, relationships, the past, and the present. I've also painted some subliminal messages on the bridge, mostly as notes to myself; Reminders of where I was at then and there.*

Shora

Jag var på jakt efter biytor, alltså bortglömda "obrukliga" platser som jag kunde få skänka lite kärlek. Sedan lät jag mina organiska mönster få klättra fram och runt huset. Jag vill att de mjuka, krypande formerna bryter det lilla husets statiska tillstånd. I was looking for secondary spaces, i.e., forgotten "unusable" spaces, to give them a little love. Then, I let my organic patterns climb onto and around the house. I want the soft, crawling shapes to disrupt the static state of the house.

Ziggy

Grunden är att jag skriver texter i lager på lager rakt ur känslan, med mitt påhittade alfabet. Det blir som att folk står och lyssnar på mina innersta känslor utan att förstå vad jag säger. Därför kan jag också prata helt fritt. Det understa lagret är helt ur känslan, ocensurerat. Lagret efter är lite mer kryptiskt och det sista lagret är som en sköld med text som du kan följa. Den talar om vad de undre lagren handlar om utan att lämna ut för mycket.

The basic idea is that I write texts in several layers, right from the heart, in my own made-up alphabet. It's as though people were listening to my innermost emotions without understanding what I'm saying. This way, I'm able to speak completely freely. The bottom layer is completely from the heart, and uncensored. The next layer is a little more cryptic, and the final layer is like a shield with writing that you can follow. It explains what the layers underneath are about without giving too much of the secret away.

"Förutsättningen för att öppna väggar ska få finnas får aldrig vara att dom ska minska

klottret på stan, även om de gör det. En öppen vägg är för alla.

/ It's a place for the audience to meet the painters, which is a very rare thing in graffiti."

Alltså på den plats som konstnären sökt upp och anpassat sin vision till. Det kan du uppleva på en kurerad utomhusmiljö som Subtopia, där konstnären har fått friheten att välja sin egen plats. Då finns det en kraft i att verket är på just den platsen. Det är det som är kul med att gå runt och titta på graffiti. Man känner att målaren har varit där, man kan se på tagsen vilket humör målaren var på. Det kan du aldrig göra på ett galleri där man i princip plockar ut målningen helt och hållet ur sitt sammanhang.

I vår dyker det upp nya öppna väggar i Stockholm. Det var på tiden tycker vi. Ziggy utvecklar

– Förutsättningen för att öppna väggar ska få finnas får aldrig vara att de ska minska klottret på stan, även om de gör det. För de har ett existensberättigande helt oavsett vad andra människor gör. En öppen vägg är för alla. En plats där publiken möter målarna, något som annars är väldigt sällsynt inom graffiti.

site. The fact that the piece is in that specific location is part of its power. That's what makes walking around to look at graffiti and tags so much fun. You can tell that the artist was there, the tags let you know what the painter's mood was like at the time. This can never happen in a gallery, where the painting is completely removed from its own context.

This spring, there will be new open walls opening up in Stockholm. We think it's about time. Ziggy elaborates

– The condition for open walls must never be that they reduce the amount of graffiti in the city, even if they do have that effect. They are entitled to exist regardless of the actions of other people. A free wall is for everybody. It's a place for the audience to meet the painters, which is a very rare thing in graffiti.

På finska betyder Miksi varför. Duons skapande kretsar just kring öppna frågor och utforskandet av hur nya konstformer kan kombineras. Miksi means “why” in Finnish. This duo’s creative work revolves around open questions, and explorations of how to combine new art forms. *Text: Kristin Kling*

Changing humanity

Miksi låter sig inte definieras, men utgörs av Matleena Laine och Love Kjellsson, som i sina verk blandar allt från rörelse till foto, skulpturer och musik.

– Vi har ett behov av att skapa fritt och att hitta nya sätt att ha kontakt med publiken. Vi vill att publiken ska ha känslan av att vara i sitt egna, säger Matleena.

Deras ambition är att förändra mänskligheten med hjälp av konst. Idén om att kreativiteten kräver personlig misär går de dock inte med på.

– Vi ska inte lida för att någon annan ska må bra. Vi delar, provar. Det är mycket ja-sägande, säger Matleena och Love inflikar

– Föreställningen vi gör nu är ganska renodlad, men det är ju också ja-sägande, att ta bort saker!

De skrattar åt sina spontana attityder, men friheten är ändå viktig; företagsaspekten av konstnärskapet ser Matleena mest som ett ok.

– För mig är det här en livsväg. Jag vill dela med andra – inte sälja, säger hon, men Love håller inte med.

– Det är både ett problem och en möjlighet när konsten blir en produkt, men var går gränsen mellan de två kategorierna? En del konstnärer är mer kommersiella än många företag, säger han.

En plats som har hjälpt Miksi med sitt företagande (eller brist på det) är KLUMP, Subtopias entreprenörsinkubator.

– KLUMP blir en mötesplats där vi möts utanför genrer och upptäcker möjligheter. Om det fanns fler inkubatorer så skulle de som är nya i ett samhälle hitta nätverk fortare, säger Love och Matleena fortsätter

– Det ger kraft åt den lilla människan att inte bara se stora företag. Om jag vill skapa picknickresor till skogen så kan jag det, säger hon spontant och tittar på Love.

– Ja, varför inte? Picknickresor! svarar han entusiastiskt och de skrattar igen.

Miksi eludes definition, but its members Matleena Laine and Love Kjellsson use everything from movement to photography, sculpture, and music in their works.

– We have a need to create freely, and to find new ways to connect with our audience. We want the audience to feel that they’re in their own space, says Matleena.

Their ambition is to change the human race through art. However, they don’t buy into the idea that creativity somehow depends on experiences of personal tragedies.

– We shouldn’t have to suffer to make other people feel good. We share, and try things out. We say yes a lot, Matleena says, and Love adds

– The show we’re working on now is quite streamlined, but then, getting rid of stuff can be another way of saying yes!

They laugh at their spontaneous attitudes, but their freedom remains important; the business aspect of working as an artist is mostly a burden in Matleena’s eyes.

– For me, this is a way of life. I want to share with others, not sell to them, she says, but Love disagrees

– Turning art into a product constitutes both a problem and an opportunity. But how do you draw the line between a work of art and a commercial product? Some artists are more commercial than many businesses, he says.

Miksi have received help with their entrepreneurship (or lack of it) from KLUMP, Subtopia’s business incubator.

– KLUMP has become a meeting place, where we can meet people outside of our own genres, and discover new possibilities. If there were more incubators, people who were new to a community would be able to network faster, says Love, and Matleena continues

– It empowers people to see something other than big corporations. If I want to create picnic trips to the woods, I can do that, she says, and looks over at Love.

– Yes, why not? Picnic trips! he answers enthusiastically, and they laugh again.

Miksi

”Några träd är som gamla vänner, de påminner mig om vem jag är. Andra träd känner jag inte, men de kan göra mig nyfiken på livet. Träd är komplexa individer. Jag tror att de har känslor på liknande sätt som vi.” “Some trees are like old friends; they remind me of who I am, but other trees are unknown to me, although they have the potential to awaken my curiosity for life. Trees are complicated individuals. I think they have emotions similar to our own.” *Love Kjellsson, Miksi*

Läs mer på /Read more at miksi.eu

DANS

Ahmad Kasem Al Omari är dansaren som flydde armétjänstgöringen i Syrien. Nu kämpar han för att förverkliga sin dröm om att leva på dansen. Första målet att komma in på Balettakademin. ✓✓ Ahmad Kasem Al Omari is the dancer who fled army service in Syria. Now he struggles to realize his dream of living on the dance. First goal to enter the Ballet Academy. Text: Ida Kjällquist

The ballet dancer from Syria

I Sverige möttes Ahmad av en asylpolitik som kändes obegriplig, asylboenden som stängdes och ett system som var svårt att förstå sig på. I maj gör han audition till Balettakademin för att följa sin dröm att kunna försörja sig på dansen och starta ett eget danskompani.

Hur hittade du dansen?

– Jag började dansa när jag var 14 år. Jag fick upp ögonen för dansen genom den bästa dansgruppen i Syrien. Jag såg dem på tv och en dag såg jag att gruppen sökte en dansare. Det spelade ingen roll om man var dansare eller inte, bara man ville någonting och hade ett driv. Jag gjorde audition och det gick bra! Av 200 personer som gjorde audition valdes 40 personer ut och jag var en av dem. Det var första gången jag dansade på riktigt. Vi gjorde väldigt många föreställningar, i olika länder och reste väldigt mycket. Vi dansade balett, modernt och folkdans. Sedan slutade jag i tre år, under tiden jag var på flykt.

Ahmad berättar om Syrien före kriget, ett fantastiskt land att leva i, men när kriget kom blev det förbjudet att dansa och spela musik. Idag är ingen från dansgruppen kvar i Syrien; alla har tvingats fly och är utspridda i olika länder.

Att komma till Sverige, hur var det?

– När vi kom till Sverige hade vi ingenting att göra, så då började vi dansa igen, vi fick låna en lokal att dansa i på stället där vi bodde. Jag ville sätta ihop en grupp och skapa föreställningar, vilket jag förklarade för hotellets ägare. Vi gjorde en kortare föreställning och fick jättebra respons. Många som kom och såg oss tyckte att vi var bra

In Sweden, he feels he faced incomprehensible asylum policies, asylum accommodations being closed down, and a system that was hard to make any sense of. In May, he'll be auditioning at Balettakademin, to follow his dream of making a living from dancing, and forming his own dance company.

How did you discover dance?

– I started dancing when I was 14 years old. I first came across dance through the best dance troupe in Syria. I saw them on television, and one day, I saw that this group was looking for dancers. They didn't care if you had a background in dancing or not, as long as you had some ambition and drive. I auditioned, and it went well! Out of the 200 people who auditioned, they chose 40, and I was one of them. This was my first time dancing for real. We did a lot of shows, in different countries, and we did a lot of traveling. We danced ballet, contemporary, and folk. Then, I stopped dancing for three years, while I was a refugee.

Ahmad speaks of Syria before the war; an amazing country to live in. But when the war arrived, there was a ban on dancing and playing music. Today, nobody from his dance group is still in Syria. They've all had to flee, and are spread out in different countries.

What was it like for you to come to Sweden?

– When we first came to Sweden, we had nothing to do, so we began dancing again. There was a space in the place where we lived, which they let us use as a studio. I wanted to get a troupe together, and put on shows, which I explained to the owner of the hotel. We created a short show, and the audience really enjoyed it. Many of the people who came to see us thought that we were really good, and ought to go on tour. They began helping us arrange the logistics for a tour, but then the accommodation was closed down, and we were sent to different places, so the group fell apart.

Footsteps

Ahmads föreställning *Footsteps* handlar om hans resa från Syrien till Sverige, att lämna sitt land och starta ett nytt liv i ett annat. Projektet är ett samarbete mellan Subtopias ungdomsverksamhet D.I.T (Do It Together), Scenskolan Fejm och Ahmad Kasem Al Omari. *Footsteps* sätts upp hösten 2016. ✓✓✓ Ahmad's show *Footsteps* is about his journey from Syria to Sweden, about leaving his own country to start a new life somewhere else. The project is a collaboration between Subtopia's youth project D.I.T (Do It Together), Scenskolan Fejm, and Ahmad Kasem Al Omari. *Footsteps* will be performed during the fall of 2016.

"Det är svårt att bli bra och arbeta med dans i Syrien, men det är friare att dansa.
/ In Syria, you see expressions, and life, when people dance. I don't see that same life in dance here."

Ahmad Kasem
Al Omari

"Jag har väldigt svårt att se hur min framtid kommer se ut. / When I was in Syria, I made money from dancing, but today that feels a very long way off."

och sa att vi borde göra en turné. De hjälpte oss med all logistik så att vi skulle få turnera, men när boendet stängdes fick alla åka till olika ställen, så gruppen splittrades.

I Gusum nära Valdermarsvik träffade Ahmad illustratören Marit Törnqvist, som lyssnade till hans historia och hjälpte honom massor. Sommaren 2015 fick han äntligen sitt efterlängtrade uppehållstillstånd.

Vilka skillnader finns det mellan dansvärlden i Syrien och Sverige?

– Det är svårt att bli bra på och arbeta med dans i Syrien, men det är friare att dansa. I Syrien ser man uttrycken och livet när folk dansar. Här ser jag inte livet i dansen på samma sätt. Skillnaden märks framförallt i ansiktet och uttrycket på dansare här i Sverige. I början trodde jag att alla var rädda och oroliga att inte vara bra nog, men det känns som att klimatet är hårdare här i Sverige för att folk vet att de kan satsa på att bli professionella dansare. Folk tänker inte så i Syrien, möjligheterna finns inte på samma sätt där. Jag vill gärna lära mig av dansare här i Sverige, för nu har jag chansen att kunna arbeta med dans och bli en dansare.

Hur är ditt liv i Sverige nu?

– Jag har ingen fråga från min familj här, men Marit har hjälpt mig mycket, med att komma i kontakt med Tessan på Scenskolan Fejm och Subtopia. Jag gillar verkligen Stockholm. Här finns mycket att göra och chans att dansa mycket, här kan jag dansa varje dag, lära känna folk och lära mig svenska. Förut hade jag mycket problem med Migrationsverket. Jag ville tillbaka till Libanon och min familj, men nu har jag ju påbörjat mitt liv i Sverige och vill inte tillbaka. Jag har kontakt med min familj och vill gärna att de ska komma hit till Sverige, men det är väldigt svårt nu när ingen från Syrien får permanent uppehållstillstånd.

Vilka är dina drömmar och planer för framtiden?

– Jag har väldigt svårt att se hur min framtid kommer att se ut. När jag var i Syrien tjänade jag pengar på dansen. Idag känns det långt bort att kunna göra det. Min plan är att göra audition för Balettakademin och försöka komma in, men det kostar väldigt mycket och jag är orolig för hur jag ska kunna betala tillbaka pengarna. Men jag älskar att dansa och jag vill verkligen detta. Min största dröm är att skapa ett stort danskompani här i Sverige med massor av dansare. Jag vill dansa tillsammans med andra, koreografera, skapa föreställningar och turnera runt om i världen.

In Gusum, Ahmed met the illustrator Marit Törnqvist, who listened to his story and helped him out with a lot of things. In the summer of 2015 Ahmed finally got the residence permit he'd been waiting for.

What's the difference between the dance scene in Syria and the dance scene in Sweden?

– It's hard to get good at dance and get to dance for a living in Syria, but the actual dancing is freer there. In Syria, you see expressions, and life, when people dance. I don't see that same life in dance here, especially not in the faces and the expressions of dancers here in Sweden. At first, I thought everybody was afraid and worried that they wouldn't be good enough, but I think it's just a tougher scene here in Sweden, because people know they have a chance at being professional dancers. Nobody thinks that in Syria, there just aren't as many opportunities there. I want to learn from dancers here in Sweden, because now I have a chance to get to dance for a living.

What's your life in Sweden like now?

– I don't have anybody from my family with me, but Marit has been a great help; she got me in touch with Tessan at Scenskolan Fejm and Subtopia. I really like Stockholm, there's so much to do here and so many opportunities to dance. Here, I can dance every day, and get to know people and learn Swedish. I used to have a lot of problems with the migration authorities, and I wanted to get back to my family in Lebanon. But now, I've started a life here in Sweden, and I don't want to go back. I'm in contact with my family, and I'd like for them to come to Sweden, but it's very difficult now that nobody from Syria can receive a permanent residence permit.

What are your dreams and plans for the future?

– It's very hard for me to say what my future will be like. When I was in Syria, I made money from dancing, but today that feels a very long way off. My plan is to audition for Balettakademin, and try to get in there, but it's very expensive, and I'm worried about how I'll be able to pay the money back. But I love to dance, and I really, really want this. My biggest dream is to found a big dance company here in Sweden, with lots of dancers. I want to dance with others, choreograph, produce shows, and tour the world.

"Gör det tillsammans" är mottot för Subtopias ungdomsverksamhet D.I.T., som står för just Do It Together. "Do it together" is the motto of Subtopia's youth project D.I.T. – it's also what the acronym stands for. Text: Elin Borrie

Cesar Fulgencio är verksamhetsledare och så här beskriver han sitt arbete:

– Jag arbetar med konst och kultur som verktyg för att stötta barns och ungdomars utveckling. Sedan ska verksamheten innehålla sådant som är främjande, stärkande och inspirerande för ungdomar. Helst alla de delarna eftersom det hjälper dem att växa.

Kan du ge några exempel?

– Det kan vara alltifrån att göra en musikvideo, lära sig att teckna eller prova på parkour till att koreografera för ett skolprojekt. Det är viktigaste är att fokusera på ungdomarnas behov.

Vad är bäst med ditt jobb?

– Mötet med ungdomarna, när man skapar tillsammans med dem och ser dem växa. Till exempel att se hur deras kreativitet flödar när de skapar scenografi utifrån ett manus.

Varför har du valt namnet Do It Together?

– För att jag älskar att jobba med andra människor. Och för att det primära när man arbetar med unga är att göra saker och ting tillsammans. Både tillsammans med ungdomarna och som organisatör. Vi ser gärna massor av samarbeten med andra organisationer!

Vill du veta mer? Kontakta cesar.fulgencio@subtopia.se

Cesar Fulgencio manages the project, and here's how he describes his work:

– My work involves using art and culture as tools for supporting children and youths in their development. Our activities are also supposed to have content that will benefit, strengthen, and inspire the kids. Ideally, it should do all of those things, because that's the best way to help them grow.

Could you state some examples?

– It could be anything from making a music video, learning to draw, or trying out parkour, to making a choreography for a school project. The most important thing is that you always focus on the needs of the kids.

What's the best part of your job?

– Meeting with the kids, and watching them grow as you work together to create something. For example, their creativity really shows when they build sets for a script.

What made you choose the name Do It Together?

– I love working together with other people. And also, the main priority when you work with kids is doing things together, both with the kids and as organisers. We'd love to collaborate more with other organisations!

Do you want to know more? Contact cesar.fulgencio@subtopia.se

Cesar Fulgencio.

FOTO: KATARINA STÅHL

Sveriges Röster

FanZingo har i tio år arbetat med ungas delaktighet och medskapande i medier. Deras samlade kunskap var grunden till projektet Sveriges Röster, som ska göra plats för nya röster och talanger i offentligheten. Projektet kommer att pågå till och med hösten 2018. Tanken är att de sex medielabben och nätverket ska leva vidare. Projektet är finansierat av innovationsmyndigheten Vinnova. www.sverigesroster.se, www.fanZingo.se FanZingo has spent ten years promoting the participation and influence of youth in the media. Their collective knowledge served as the foundation for the Sveriges Röster project, which aims at making room for new voices and talents in the media. The project will run until the autumn of 2018. The idea is for the six media labs and the network to live on after the project ends. The project is financed by the innovation agency Vinnova. www.sveriges-roster.se, www.fanZingo.se

Vem syns i media? Projektet Sveriges Röster jobbar för att skapa utrymme för nya perspektiv. Who is visible in media? The project Sveriges Röster is aiming to create space for new perspectives. Text: Elin Borrie

GRÄNS - New Movement

Projektet slutförs hösten 2018 och första steget har varit att skapa ett nätverk.

– Det finns ungefär femtio platser runt om i Sverige som jobbar som vi. Om vi kopplar ihop oss blir vi en kraft som kan påverka public service, säger Samuel Sjöblom, som projektleder Sverige Röster tillsammans med Luis Lineo.

Luis beskriver det som att en ny folkrörelse växer fram.

– Nykterhetsrörelserna, arbetarrörelsen och kristna frikyrkliga rörelsen

var viktiga för demokratin. Det här är en ny rörelse och för att vi ska överleva och bli starka behöver vi gå samman och visa att detta är en ny folkrörelse som använder berättelsens makt för att delta i demokratin.

En viktig samarbetspartner i projektet är Sveriges Television.

– Fanzingos huvudkärna handlar om att sprida nya perspektiv och få fler att höras och göra avtryck i offentligheten. Public service har velat samma sak, men inte alltid lyckats. Public Service ska vara en demokratisk plats, men tappar legitimitet om inte alla känner sig representerade. Unga, men även andra grupper, till exempel ute på landsbygden, känner inte att deras perspektiv kommer fram. Här kommer vi och Sveriges Röster in som en möjliggörare, förklarar Luis.

Sveriges Röster kommer att starta minst sex medielabb runt om i Sverige som ska fungera både som talangscouter och medieverkstäder, där unga i åldern 16–30 år och SVT kan få till frukt-samma utbyten. För att det ska fungera gäller det att få till ödmjuka möten. Luis förklarar

– Vi går in i det här projektet med normkritiska ögon, men jobbet vi ska göra är ett normkreativt arbete. Normkritik är att sätta makten i fokus. Vilka röster hör vi hela tiden, vilka är det som berättar och varför är det så? Medan det norm-kreativa handlar om att ge och ta. Å ena sidan ska makten känna att det är meningsfullt och okej att lämna ifrån sig makt. Å andra sidan ska de som inte upplever att de har makt vara öppna och nyfikna och se den lilla makt de faktiskt har. De bör tänka "jag har någonting som de faktiskt behöver".

The project will be completed in the autumn of 2018 and the first step has been to establish a network.

– There are close to 50 places in Sweden in which some of the methods that we use are implemented. If we could connect with each other, we'd become a force strong enough to influence public service, says Samuel Sjöblom, who manages the Sveriges Röster project in collaboration with Luis Lineo.

Luis describes it as the emergence of a new popular movement.

– The temperance movement, the worker's movement, and the Christian free church movement played important roles for democracy. This is a new popular movement, and in order for us to survive and grow strong, we'll need to come together and show people that our movement harnesses the power of storytelling to promote participation in democracy.

An important collaboration partner for this project is Sveriges Television.

– The core objective of Fanzingo is to publicise new points of view, and allow more people to be heard and influence public discourse. Public service has had the same goal, but they haven't always had the means. It's supposed to be a democratic space, but its legitimacy will suffer if not everybody feels that they're represented. Young people, and other groups, such as rural communities, often feel that their point of view isn't heard. This is where we, and Sveriges Röster, can serve as facilitators, Luis explains.

Sveriges Röster will open at least six media labs around the country, to serve as both talent scouting agencies and media workshops, where youths aged 16–30 and SVT can organise fruitful exchanges. For this to work, the meetings will need to be characterised by humility. Luis explains

– We'll be entering into this project with a norm critical outlook, but the work we'll be doing is norm creative. Norm critique is a way of putting the spotlight on power. Which voices are we always hearing, who gets to tell their stories, and why is this the case? Norm creativity though, is all about give and take. On the one hand, the people in power should feel that giving up power is a meaningful and acceptable thing to do. But on the other hand, those who feel that they have no power need to be open to and curious about the power they actually do have. They have to be thinking "I have something they actually need".

Manne af Play, play, play!

Manne af Klintberg, clownen Manne, har setts på scen av uppskattningsvis tre miljoner människor och oräkneliga fler via tv. På frågan hur det känns att vara clownlegend svarar han

– Det känns ingenting. Men jag blir glad när snälla människor ler och tackar för en fin bit av sin barndom.

Hur kom det sig att du blev clown?

– Jag har alltid gillat clowner, tvärt-om-tänkare och udda konstnärer. När jag var 18 höll jag på att dö på isen i en bandyolycka och just då läste jag *En clowns åsikter* av Heinrich Böll. Jag gömde den i hjärtat. Så småningom fick jag en dotter som visade sig vara döv. När jag fick henne att skratta blev hennes röst vacker.

Ditt hår har kommit att bli ett av dina signum, har du fler?

– Längre hade jag peruk men åren har gett mig naturlig clownfrilla. Annars är väl bananen min ständige följeslagare. En fallosliknande machosymbol som saknar hårdhet och aggressivitet utan tvärtom är full av sötma och godhet. Ett skal att halka på, en form att tala telefon i, frukternas egen pajas.

Var härstammar clownens röda mun, näsa och öron ifrån historiskt?

– De kommer från den Dionysiska vinkulturen. Vid den första omtappningen av det färska vinet blev en bottensats kvar i jäskärlet. Där doppade man fingrarna och färgade sinnesöppningarna i samband med den fruktbarsrit som krävdes för att få ljuset och växtligheten åter när mörkret var som störst.

Vilket är ditt tips till den som vill jobba med cirkus?

– Följ lust-principen. Börja i liten skala och väx organiskt. Lek, lek och lek!

Elin Borrie

Se Manne ihop med dottern Maria och sonen Olle på någon av de tolv föreställningarna *Ett Rent Nöje!* i Stockholms Parkteater sommaren 2016. Läs mer på www.kulturpool.se/manne

Manne af Klintberg, or Manne the clown, has performed in front of an estimated three million people, and has been seen by countless others on television. When asked what it's like to be a legendary clown, he answers

– It's not like anything in particular. But it makes me happy when nice people smile at me and thank me for happy childhood memories.

How did you become a clown?

– I've always liked clowns, people who think differently, and unusual artists. When I was 18 years old, I almost died on the ice after an accident playing bandy, and at the time, I was reading *The Clown*, by Heinrich Böll. I hid it within my heart. After a while, I had a daughter, and she turned out to be deaf. When I made her laugh, it made her voice so beautiful.

Your hair has become an iconic feature of yours, do you have any others?

– I wore a wig for a long time, but the years have given me a natural clown's haircut. Apart from that, I guess the banana is my constant companion. A phallic macho symbol that's void of all hardness and aggression, and is filled with sweetness and goodness instead. A peel to slip on, a shape to use as a telephone – it's the clown of fruits.

What is the historical origin of the clown's red mouth, nose, and ears?

– They come from the Dionysian wine culture. When the fresh wine was first decanted, it left some residue at the bottom of the fermenting vessel. People would dip their fingers in that, and paint their sensory openings as part of a fertility rite that was meant to bring the light and vegetation back at the darkest time of the year.

What advice would you give to somebody who wanted to work in circus?

– Follow your delight. Start out small, and grow organically. And play, play, play!

Elin Borrie

See Manne perform with his daughter Maria and his son Olle at one of their twelve performances of *Ett Rent Nöje!* at Stockholms Parkteater during the summer of 2016. Read more at www.kulturpool.se/manne

Klintberg

Wes Peden Sumo, wrestling, fashion, fast food, juggling

Jonglering gick bokstavligen i släkten. Wes Pedens pappa var den som först lärde honom att kasta en hoprullad strumpa under benet och fanga den bakom ryggen. Så vad är det bästa med att kasta saker i luften?

– Mina favoritstunder är när jag hittar ett nytt sätt att jonglera, som

skapar en ny form eller energi som jag inte skulle kunna få till genom dans, måleri eller musik. Den kan bara finnas genom jongleringen.

Varifrån hämtar du din inspiration?

– Mode, sumobrottning, uppblåsbara leksaker, lekparkar, japansk skateboardåkning och snabbmatsförpackningar.

Vad har du för förhållande till kläder och mode?

– När jag jonglerar, så är det jag som utformar föremålens och min kropps utseenden. Jag tycker att det känns mycket viktigt att vara noga med mina kläder, eftersom de fungerar som en kuliss som föremålen agerar framför. Jag försöker konstruera mina jongleringsnummer så att jag har på mig något som förstärker budskapet jag vill förmedla genom jongleringen.

Hur hittade du till Subtopia?

– Genom Dans- och cirkushögskolan, som tidigare var en del av Subtopiaklustret. Jag har deltagit i en mängd spännande forskningsprojekt och residens hos Subtopia, som verkligen har förändrat mitt sätt att jonglera. Jag är extremt stolt över att vara en del av gemenskapen som har uppstått kring den här platsen!

Vad jobbar du med just nu?

– Det jag huvudsakligen jobbat med på senare tid är min nya soloföreställning *Zebra*. I föreställningen jobbar jag med vinyl, ljus och ett rep som är täckt med fransar. Föreställningen har premiär under april 2015, och efter det hoppas jag kunna turnera med den i ett par år.

Elin Borrie

Läs mer på wespeden.com

Juggling literally ran in the family. Wes Peden's dad was the one who first taught him how to throw a rolled up sock under his leg, and then catch it behind his back. So, what is the best thing about "throwing stuff around"?

– My favourite moments are when I find a new way to juggle, which creates a shape or energy that would be impossible to achieve through dance, painting, or music. It can only exist through juggling, Wes explains.

Where do you find your inspiration?

– Fashion, sumo wrestling, inflatable toys, playgrounds, Japanese skateboarding, and fast food packaging.

What is your relationship to clothes and fashion?

– When I juggle, I'm designing the appearance of the objects and my body. I think it's very important to pay attention to my clothes, as they will serve as the set which the props will be performing in front of. I try to build up my juggling by wearing something that reinforces the message I'm trying to express through my juggling.

How did you find Subtopia?

– Through the School of Dance and Circus, which used to be a part of the Subtopia cluster. I've been part of lots of cool research projects and residencies at Subtopia, which have really changed the way I juggle. I'm extremely proud to be a part of the community that's been built around this space!

What are you working on right now?

– The main thing I've been working on lately is my new solo show *Zebra*. In it, I work with vinyl, lights, and a fringed rope. The piece will premiere in April of 2015, after which I hope to take it on tour for the next couple of years.

Elin Borrie

Read more at
wespeden.com

Linda Beijer

Linda Beijer är ordförande för Manegen samt frilansare inom ledarskap och utveckling i kulturvärlden. Manegen.org Linda Beijer is the chairperson of Manegen, and a freelance leadership and growth consultant in the cultural sphere. Manegen.org

Gemenskap är viktigt om en relativt ny konstform som cirkus ska frodas. Linda Beijer, ordförande i intresseorganisationen Manegen, ser en bransch med stark samverkan på flera nivåer. Community is important for the flourishing of a young art form like circus. Linda Beijer, who chairs the Manegen interest group, sees an industry characterised by strong collaboration, on many different levels. Text: Kristin Kling

Unity in the world of circus

Behovet av en övergripande förening inom cirkus- och gatupformance-branschen har funnits länge, menar Linda. Manegen, intresseorganisationen för cirkus, varieté och gatupformance, föddes dock först 2009.

– I Subtopia hölls den workshop där Manegen formades. Sedan har Subtopia stöttat Manegens framväxt. Om du ska driva dina frågor som ensam artist så är det inte lätt att veta var du ska börja, därför samlar vi människor som har ett liknande behov och blir starkare tillsammans. Nu har vi daglig träning i Cirkus Cirkörs lokaler i Subtopiaområdet och det är en grundbult i vår verksamhet eftersom träningen är avgörande för artisternas utveckling.

Inte bara samarbetet med Subtopia har varit betydelsefullt för Manegens förmåga att förbättra villkoren för de som jobbar i branschen. De samverkar även med flera aktörer i Sverige och i andra länder.

– I Sverige är vi generellt dåliga på att förstå att vi är en del av EU och världen, både vad det gäller finansiering, påverkan och administrativ samverkan. Våra medlemmar och artister jobbar i olika länder och ju starkare nätverk vi har, desto bättre arbetsmöjligheter blir det för dem. Då är de inte lämnade ensamma när de skriver på ett kontrakt utan att känna till villkoren i ett annat land.

I cirkusvärlden är kollektivet starkt. Linda ser en vilja att gemensamt ta ansvar, såväl nationellt som internationellt. Även kluster är viktiga för att uppnå kollektiva mål, menar hon.

– Kluster får mig att tänka på när jag sjöng i kör. Klustersång har många olika stämmor som ligger så nära varandra att du inte hör själv hur det låter, men det kommer ut något annorlunda som är beroende av varje individuell röst. När vi inspireras av andra uppstår kreativa krokar som leder till kreativt arbete.

The need for a general circus and street performance organisation had been pressing for a long time, Linda explains. However, Manegen, the interest group for circus, variety, and street performers wasn't formed until 2009.

– The workshop where Manegen was formed was held at Subtopia. Since then, Subtopia has actively supported Manegen's efforts. If you're going to address various problems as an individual performer, it's hard to even know where to begin. So, we've brought people with similar needs together, to give each other the strength of unity. Now, we have daily training sessions in the Cirkus Cirkör premises in the Subtopia area, which is a core part of our activity, because training is so important for the performers' artistic growth.

It's not just their collaboration with Subtopia that has been important for Manegen's ability to improve working conditions within the industry; they also collaborate with a number of other organisations, in Sweden and abroad.

– In Sweden, we're generally not very good at understanding that we're a part of the EU, and of the world, in terms of financing, influence, and administrative collaboration. Our members and performers work in different countries, and the stronger our networks are, the more working opportunities we'll be able to give them. This means they won't be left to fend for themselves when they sign a contract without knowing which rules apply in some other country.

The collective is strong within the world of circus. Linda sees a willingness to share responsibility, both nationally and internationally. Clusters are important for achieving collective goals as well, she says.

– The word "cluster" reminds me of when I used to do choral singing. Cluster singing has many harmony parts, which are so close in pitch that you can't hear the effect yourself while you sing, but which produce a special sound together, in which each individual voice is a vital ingredient. When we're inspired by others, it causes creative collisions, which result in creative work.

Konst och ekonomi kan te sig som två skilda världar. På Handelshögskolan är det tvärt om. Lars Strannegård berättar hur det hänger ihop. *Art and the economy may seem like two different worlds. At the Stockholm School of Economics, it is the opposite. Lars Strannegård explains why. Text: Josefina Larsson*

It's all about change

Fotografiet *Pirate Lane* av konstnären Clay Ketter inleder samtalet med Handelshögskolans rektor Lars Strannegård.

– Fotot är taget över ett bostadsområde efter naturkatastrofen Katrina. Tavlans hänger här som en del av "Global Challenges", en obligatorisk kurs om naturens påverkan på kulturen, som alla kandidatstudenter läser. Kursen fokuserar på de största globala utmaningarna vi står inför idag, berättar Lars.

Handelshögskolan har förändrats och en stor del av förändringen står rektor Lars Strannegård för med projekt som Art Division och Art Initiative.

Han vill skapa en miljö impregnerad av kultur genom samarbeten med konstinstitutioner som Magasin 3, Tensta konsthall, Moderna museet och olika gallerier.

– Allt handlar ju om förändring. Jag är professor i företagsekonomi och organisation, så en sann ekonom egentligen, men samtidigt har jag ett djupt kulturintresse. Ekonomi är bara ett sätt att förstå samhället. Kultur och konst ett annat. Jag ser på dem som kunskapsformer och är lika intresserad av den vetenskapliga som den estetiska kunskapen. De ligger långt ifrån varandra, men tillsammans får man en komplett bild av hur samhället fungerar.

Samtalet med rektorn ger en annan bild av Handelshögskolan än den respektingivande porten i massivt trä utanför gör. Men hur kreativ och öppen är platsen egentligen?

The photograph *Pirate Lane*, by artist Clay Ketter, serves as the starting point for our conversation with Lars Strannegård, the president of the Stockholm School of Economics.

– The photo was taken from above a residential area, after the Hurricane Katrina disaster. It's on this wall as a part of "Global Challenges", a compulsory class we give on the impact of nature on culture. All of our bachelor level students take this class, which focuses on the main global challenges we're facing today, Lars explains.

Handelshögskolan (the Stockholm School of Economics) has gone through changes, and a large part of them have been initiated by president Lars Strannegård, through projects like Art Division and Art Initiative. He wants to create an environment permeated by culture in collaboration with art institutions like Magasin 3, Tensta konsthall, Moderna museet, and various galleries.

– It's all about change, after all. I'm a professor of business and organisation, so I'm a true economist at heart, but I also happen to be passionate about the arts. Economics is just one way of understanding society. Culture and art represent another way. I think of them as separate disciplines of knowledge, and I find scientific and aesthetic knowledge to be equally valuable. They are quite far apart in some senses, but together, they can give you the whole picture of how society functions.

Enligt/According to Lars Strannegård

Gör en plats kreativ: Bildkonst och musik, gärna många olika intryck, men helheten måste vara harmonisk.

Skapandets fiende nummer ett: Ärelystnad, normskapande och viljan att passa in.

Inspireras av: Möten med människor, att försöka länka ihop olika världar och att försöka förstå olika människors utgångspunkter.

Making a site creative: Visual art and music; many different impressions at once can work, but the whole needs to express a harmony between the parts.

Creativity's Greatest Enemy: Prestige, norm setting, and the desire to fit in.

I am inspired by: Meeting people, trying to connect different worlds, and trying to understand different people's points of view.

– Handelshögskolan är ett spännande ställe, med krockar mellan det gamla historiska och det nya. Unga studenter som är väldigt ambitiösa

och som har en drivkraft allihop, men som inte är speciellt lika varandra. Och i och med Handels forskningscenter ABC (Arts, Business and Culture) arbetar vi både med business och kultur.

Finns det fler likheter än olikheter mellan business och kultur?

– Båda handlar om problemformulering. Man formulerar ett problem, sedan gör man någon form av gestaltning eller lösning. Men det är problemformuleringen som är det intressanta. All kulturproduktion har ett utforskande element. Att forska är att fråga. Det svåra och viktigaste är att formulera rätt fråga, så att det blir pregnant och spetsigt. Det är det som är grejen, att inte bara söka svar utan att ställa frågorna. Mycket konstnärlig produktion handlar inte alls om svar.

The conversation with the president creates a different image of the Stockholm School of Economics than the one presented by the building's imposing front door, which is made of solid wood. But how creative and open is this place really?

– The Stockholm School of Economics is an exciting place, where older history co-exists with new ideas. Our young students are all very ambitious and full of drive, and yet they're all very different. At the ABC research centre (Arts, Business, and Culture), we work with both business and culture.

Are there more similarities than differences between business and culture?

– Both of them are matters of problem definition. You formulate a problem, and then you execute some kind of representation or solution. But the main thing is how you define the problem. All cultural production has an exploratory aspect. Exploring something means to ask questions about it. The most important part, and the most difficult one, is phrasing your question correctly, so that it's both pregnant and to the point. That's the whole thing; you're not just looking for answers, you're asking questions as well. A lot of artistic production isn't about giving answers at all.

Efter 20 år på scenen har clownen och komikern Angela Wand hittat sin största utmaning hittills – en soloshow. I *Wounded Animals* reflekterar hon kring sina ofullkomligheter som människa. After 20 years on stage, clown and comedian Angela Wand has taken on her greatest challenge to date a solo show. In *Wounded Animals*, she reflects over her own human flaws. Text: Kristin Kling

From Satan to Wounded Animals

Som collegestudent i hemlandet USA pluggade Angela allt möjligt, utom teater. Från vuxna fick hon höra att teater inte är något man försörjer sig på, men sanningen var den att stå på scenen var det enda Angela ville göra.

– Jag förstod tidigt att jag hade en gåva att få folk att skratta. Gåvan gav mig någonting – en adrenalinrush, vänner, uppmärksamhet och total lycka. Jag vill kunna säga att jag blev artist för att göra världen till en bättre plats eller ger någonting tillbaka till samhället men tyvärr är det mycket ytligare än så. Jag ville bli sedd.

Nu har Angela stått på scener över hela världen, som clown och komiker, i över 20 år. Under de åren har hon samarbetat med bland andra Clownen utan Gränser, Cirkus Cirkör, Lena Philipsson och Joe Labero. I februari 2016 uppnådde hon nästa milstolpe i karriären en soloshow.

– Jag hade en lång period då jag kände att jag inte utvecklades som artist. Jag gick igenom olika projekt genom att använda gamla trick och mönster. Det började slita på mig inombords. Jag insåg att det var dags att göra det som jag var mest rädd för; en föreställning med bara mig på scenen.

Föreställningen fick namnet *Wounded Animals* och handlar om Angelas ofullständighet som människa. Det nuvarande politiska klimatet och den växande rädslan i det svenska samhället inspirerade till showens namn och innehåll.

At college, back in the US, Angela studied all sorts of things except for theatre. Adults always told her that theatre was no way to make a living, but the truth simply was that Angela never wanted to do anything else than be on stage.

– I understood early on that I had a knack for making people laugh. This gift gave me something – an adrenaline rush, friends, attention, and total happiness. I wish I could say I became a performer because I wanted to change the world or give something back to the community, but unfortunately, this is something much more superficial than that. I wanted to be seen.

By now, Angela has performed on stages all over the world, as a clown and a comedienne, for more than 20 years. Over the years, she's collaborated with Clowns without Borders, Cirkus Cirkör, Lena Philipsson, and Joe Labero. In February of 2016, she achieved her next career milestone a solo show.

– I went through a long period of feeling that I was going nowhere as a performer. I was revisiting all my old projects, and reusing the same old tricks and patterns. It started to wear on me. I realised that the time had come to do what I'd always been the most afraid of doing a show with only myself on the stage.

The show is called *Wounded Animals*, and it's about Angela's human flaws. The current political climate, and the growing fear in Swedish society inspired the show's contents and title.

– As the show began to take shape, I began to grow concerned that human solidarity was going extinct, because what I saw in the streets, in people's homes, and on the Internet was a society consumed by fear. I'd seen

– Medan föreställningen växte fram började jag oroa mig för att medmänskligheten håller på att utrotas, för det jag såg på gator, mellan väggarna och på Internet var ett samhälle som hade blivit fyllt av rädsla. Den rädslan hade jag sett i mitt hemland, men när jag flyttade till Sverige från Kalifornien 1997 var inte rädslan lika närvarande här. Sverige lärde mig om det kollektiva och hur att investera i samhället är att investera i sig själv, säger Angela, som byter mellan engelska och svenska. Hon fortsätter

– Tyvärr verkar rädslan för att förlora "what is mine" ha ersatt tanken om det gemensamma. Rädsla skapar aggression och i naturen finns inget som är mer farligt än ett skadat djur. Ett skadat djur slästs till sin död. I dagens samhälle tror jag att vi alla är skadade djur. Men kanske, om vi visar våra sår och erkänner våra svagheter kan rädslan ersättas med förståelse och vi blir lite mindre farliga för oss själva och varandra. Min förhoppning med *Wounded Animals* är enkel. Var snälla mot varandra. Alla är komplicerade eftersom vi är formade av våra erfarenheter. Ingen kommer att ha samma svar på en fråga som någon annan.

Temat samhällsfrågor återkom i höstas i vad Angela refererar till som ett monstruöst projekt. I *Satans demokrati*, som är regisserad av Jimmy Meurling och Py Huss-Wallin, tolkas Bulgakovs roman *Mästaren och Margarita* fritt i ett kontorskomplex i Sickla, där konstnärer har omvandlat 150 kontorsrum till levande konstinstallationer och teaterscener. Gästerna vandrar fritt, för att utforska både scener och aktörer. Angelas roll är Woland; självaste Satan.

– Woland kommer tillbaka till jorden för att skapa kaos i samhället; ett samhälle som lever i hypnotisk förnekelse. Med konsumtion som både distraktion och bekräftelse nöjer sig hela samhället med att det ändå inte går att ändra på någonting. Woland vänder upp och ner på samhället. För mig är Woland människors instinkt, undermedvetna, sunda förnuft och samvete. Jag hoppas att publiken känner inspiration och förundran och att skrattet kommer lätt, men sedan fastnar i halsen när sanningen sjunker in.

Deltar i *Satans demokrati* gör även regissören och skådespelaren Stephen Rappaport. Angelas och Stephens liknande bakgrunder, som amerikanare i den svenska scenbranschen, utgjorde en god grund för arbetet med *Wounded Animals*.

– Vi skapade showen på fem veckor. Han lyssnade på mina historier, drog fram saker ur mig, skalade av överskottet och efter tre dagar hade vi tre timmars material. Det är Stephens gåva. Helt

that fear in my own country, but when I moved to Sweden from California in 1997, there seemed to be less of it here. Sweden taught me about the collective, and how investing in the community means investing in yourself, says Angela, who switches back and forth between English and Swedish. She continues

– Unfortunately, fear of losing 'what is mine' seems to have replaced the ideal of community. Fear causes aggression, and there is nothing more dangerous in nature than a wounded animal. A wounded animal fights to death. In today's society, I believe that we're all wounded animals. But maybe, if we show our wounds, and admit to our weaknesses, we can replace this fear with understanding, and make ourselves a little less dangerous to ourselves and to each other. My hope for *Wounded Animals* is simple. Be nicer to each other. Everybody is complicated, because we're all

shaped by our experiences. Nobody will have the same answer to a certain question as anybody else.

The theme of social issues returned during the autumn, in what Angela refers to as a monstrous project. In *Satans demokrati*, which was directed by Jimmy Meurling and Py Huss-Wallin, a free interpretation of

Bulgakov's novel the *Master and Margarita* is given in an office block in Sickla, in which artists have transformed 150 office rooms into art installations and theatre stages. The guests wander freely, and explore the scenes and the actors as they go. Angela's role is Woland; Satan.

– Woland returns to Earth to cause chaos in society; a society which is living in a state of hypnotic denial. With consumption serving as both a distraction and a means of validation, our whole society seems to simply accept that you nothing can be changed. Woland turns society upside down. The way I see it, Woland is people's instincts, subconscious, common sense, and conscience. I hope that people will be inspired and amazed, and have an easy time laughing, but feel their laughter ring false when the truth sinks in.

Another person who performs in *Satans demokrati* is director and actor Stephen Rappaport. Angela and Stephen have similar backgrounds, being Americans in the Swedish stage performing scene, and this served them well in their work on *Wounded Animals*.

– We created the show in five weeks. He listened to my stories, pulled various things out of me, cut off some of the excess, and after three days, we had about three hours of material. That's Stephen's gift. His flow is insane. It was such a relief to share my status as an outsider, but also as somebody who loves Swedish culture, with somebody who understands. The most surprising thing was how organically it all grew into being, how much mutual respect we felt, and how little pressure we felt over the end results.

"Tyvärr verkar rädslan för att förlora 'what is mine' ha ersatt tanken om det gemensamma. / Fear causes aggression, and there is nothing more dangerous in nature than a wounded animal."

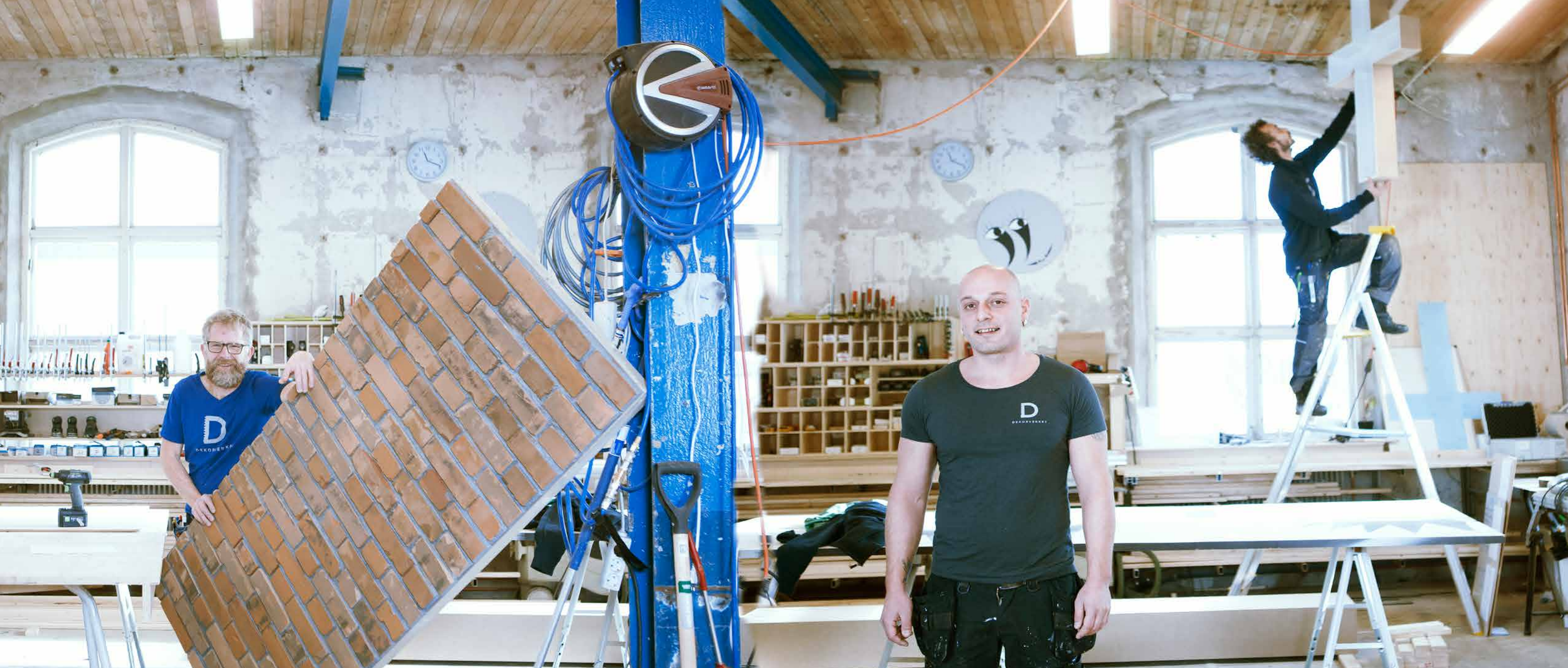
galet flow. Det var en sådan lättnad att dela sitt utanförskap, men också kärlek till den svenska kulturen, med någon som förstår. Det mest förvånande var hur allt utvecklades så organiskt, med ömsesidig respekt och utan för mycket press på slutresultatet.

Hela skapandet av *Wounded Animals* ägde rum i Subtopia, som Angela kallar för sitt träd.

– Subtopia is the tree and I am one of its small branches. Jag förlitar mig på trädet för skugga, näring, styrka och stöd, för variation, kärlek och för att vara del av något som är större än jag själv. Mina utmaningar som artist hade varit mycket mer frustrerande om jag inte hade haft Subtopia under de senaste tio åren. De uppmuntrar till radikal självständighet medan de erbjuder total inkludering. Tänk om hela världen vore så. Wow, föreställ er det.

The entire creation of *Wounded Animals* took place at Subtopia, which Angela calls her tree.

– Subtopia is the tree and I'm one of its small branches. I rely on the tree for shade, nourishment, strength, and support, for variety, love, and the feeling that I'm a part of something greater than myself. My challenges as an artist would have been much more frustrating if I hadn't had Subtopia by my side these last ten years. They encourage radical independence while offering total inclusion. Just think if all the world were like that. Wow, just imagine that.

Grundarna av ateljén och verkstaden Dekorverket har sedan början av 2000-talet skapat dekor för bland annat film, tv, modeföretag och teater. /s The founders of the studio and workshop Dekorverket have since the early 2000s been building sets for films, television productions, fashion events, and theatres. *Text: Isabell Lundholm*

Dekorverket

Staging Reality

Magnus Berglind, Georgi Kodzhabashiyski och Richard Andersson, som utgör Dekorverket, flyttade 2015 in i Subtopias lokaler. Och de trivs med att arbetscyklerna från beställning till leverans är korta.

- Utmaningen att lösa saker som till en början verkar omöjliga är mycket stimulerande, säger Richard och Magnus tillägger
- Det finns så många bra människor och en positiv stämning i vår bransch. Att arbeta och skapa någonting tillsammans med kunden och arbeta mot ett gemensamt mål är nog det bästa med vårt arbete.

Både Richard och Magnus hade tidigare jobbat med andra projekt i Subtopia och fastnade redan då för miljön och människorna. När tanken väcktes på att starta egen dekorverkstad åkte de till Subtopia för att leta lokal. När de fick de syn på Studio 1 och 2 kände de direkt att de hade hittat rätt plats att realisera sina idéer på.

Inspirationen hämtar de från varandra. Richard är snickarsnackaren som inspireras av samtal om vision och förverkligande av idéer, Magnus inspireras av de tekniska utmaningarna. På frågan om framtidsvision svarar Richard

- Att få fortsätta på inslagen väg och arbeta med roliga projekt.

Läs mer på dekorverket.se

Magnus Berglind, Georgi Kodzhabashiyski and Richard Andersson, who run the studio, moved it to Subtopia in 2015. They enjoy the fact that their work-cycles from order to delivery are short.

- The challenge of finding solutions to seemingly impossible problems is very stimulating, says Richard, and Magnus adds
- There are so many good people in our industry, and the atmosphere is so positive. Working together with our customers to achieve a common goal has to be the best part of our job.

Both Richard and Magnus had been involved in other projects at Subtopia before, and liked the environment and the people there. When they saw Studio 1 and 2, they immediately felt that they'd found the right place to realise their dreams.

They take inspiration from each other. Richard is the carpentry visionary, who's inspired by conversations about visions and ideas, while Magnus finds his inspiration in the technical challenges. When asked about their vision for the future, Richard says

- To continue on our route and work with fun projects!

Read more at dekorverket.se

Kan vi dansa oss till jämställdhet? Det menar verksamheten Utmana, som använder dansen för att bryta invanda genusmönster. ✂ Can we dance our way to equality? In the Utmana project, dance is a tool for deconstructing learned gender patterns. *Text: Kristin Kling*

Dancing equality

För Annica Styrke och Karin Wiklund, båda ledare och utbildare för jämställdhetsfrämjande Utmana, var dansen ett självklart redskap för att ifrågasätta könsnormer.

– Dans är kanske inte den första metod man tänker på för att bryta normer, men det finns olika sociala regler för olika personer och med dans får vi en chans att testa nya mönster, säger Karin.

Både Karin och Annica är utbildade gymnasielärare i dans och har även studerat genus- och normkritisk pedagogik. Nu håller de dansworkshoppar för barn och unga samt föreläser för att gynna jämställdheten. De menar att kultur kan användas för att rikta kritik mot samhällsstrukturer och fungerar som ett eget språk bortom det rationella.

– Det logiska och rationella upphöjs, medan känslor och kropp hamnar långt ner, så vi vill upphöja det som är kvinnligt kodat. Dans är kvinnligt kodat och får mindre finansiering, så vi slår underifrån när vi använder den som verktyg, säger Annica.

Ofta äger Utmanas arbete rum i skolor. Där verkar de under förutsättningarna att det inte finns något ägande av kulturen och att allmänna platser behövs för att uppnå jämställdhet.

– För att kunna vistas tillsammans med andra på ett bra sätt måste alla först ha tillgång till sig själva och när en viss grupp har en förtryckt ställning så måste de ha ett gemensamt utrymme för att kunna mötas och byta idéer som kan bryta förtrycket, säger Annica och Karin fyller i

– Vilka skapar de gemensamma platserna och hur påverkar det dem som vistas där? Ansvaret bör inte hamna på vissa som ska ta mer plats, utan fler kan också ge plats.

For Annica Styrke and Karin Wiklund, who are both leaders and educators for the equality project Utmana, dance was an obvious tool to use for questioning gender norms.

– Dance may not be the first method you'd think of for deconstructing norms, but different social rules apply to different people, and dance provides an opportunity to try new patterns, says Karin.

Karin and Annica are both qualified dance teachers at the secondary school level, and have both studied gender and norm critical pedagogy. Now, they present dance workshops for children and young people, and lecture to promote equality. They claim that culture can be used to critique social structures, and can function as a language of its own, beyond rationality.

– The logical and the rational are elevated, while the emotions and the body are much less valued, so we wanted to elevate the value of the things that are typically considered to be female. Dance is another such thing, and it receives less funding than other forms of expression, so the mere fact that we've chosen it as our tool positions us as underdogs, says Annica.

Utmana often do their work in schools. There, they promote the idea that there is no ownership of culture, and that public spaces are a necessary means for achieving equality.

– In order to spend time together in a good way, everybody needs to have access to themselves first; when a certain group is oppressed, they need a common space where they can meet and exchange ideas in order to break free of their oppression, says Annica, and Karin adds

– Who creates these common spaces, and how does that affect the people who spend time in them? It shouldn't be anybody's responsibility to make themselves heard, it should be everybody's responsibility to listen better.

Utmana

Annica Styrke och Karin Wiklund är utbildade danslärare vid Dans- och Cirkushögskolan. Utmana, som är en del av företagsinkubatorn KLUMP Subtopia, verkar för ett mer jämställt samhälle genom att hålla i dansworkshoppar och föreläsningar om genus. Utmana.org ✂ Annica Styrke and Karin Wiklund trained as dance teachers at the School of Dance and Circus. Utmana, which is a part of business incubator KLUMP Subtopia, seeks to promote a more equal society by presenting dance workshops and giving lectures on gender. Utmana.org

Magasin Subtopia träffar Charlotta Huldt Ramberg, del av företagsinkubatorn KLUMP Subtopia tillika initiativtagare till community-projektet *BollywoodOpera* som har premiär på Hangaren Subtopias scen 25 maj. Magazine Subtopia meets Charlotta Huldt Ramberg, a member of KLUMP Subtopia, who is also the initiator of the community project *BollywoodOpera*, which is set to open in Hangaren Subtopia on the 25th of May. Text: Elin Borrie

Bollywood Opera

Trots att Charlotta ännu inte hunnit äta frukost är hon ett energiknippe och skrattet ligger nära till hands. Med brinnande engagemang ger hon sig direkt in i projektets kärna

– Jag reagerade på polariseringen. Delar man upp människor i "vi" och "dem", så blir "dem" avhumaniserade. Det har vi lärt oss genom ett antal världskrig.

Genom att visa gemensamma historiska rötter och hur väl olika kulturers uttryck passar ihop vill Charlotta lyfta fram viet. Utgångspunkten är hennes egen konstform opera, men även andra "pusselbitar längs med livet"

– När jag var 16 år rymde jag till Sri Lanka. Där lärde jag mig att älska Bollywoodmusiken. Jag har även pluggat musikvetenskap vid Lunds universitet och då utgick vi från att operakonsten föddes i Hindustan för femtusen år sedan. Alla de där pusselbitarna lades ihop i mitt huvud.

Människor har vandrat över jorden och med sig har de tagit sin kultur, sin musik. Charlotta berättar hur musiken i Hindustan vandrade upp till södra Europa där slutligen Barockeran tog fatt i melodierna och operan, som den ser ut idag, föddes.

– Vi har vandrat och sträckt våra grenar, om man ser grenarna som vandringar, över jordklotet och omfamnat det. Och de små bladen som finns på grenarna är vi människor. Hjulet är en annan bild jag har i projektet. Jag tänker att jag tar tillbaka operan till ursprungslandet som en slags cirkel – karma och recycling!

Charlotta har omarbetat G. Rossinis opera *Italienskan i Alger* som innehåller mycket komik. Omkring 200 amatörer och professionella deltar, bland annat barn som just nu lär sig Bollywood-dans av Usha Balasundaram. Hon lyser upp medan hon pratar.

– Nyfikenhet är väl motsatsen till rädsla? Om människor vågar sig fram med hjälp av nyfikenhet och kan se att olika kulturer passar ihop som hand i handske, då kan det kanske appliceras på människorna också?

Even though Charlotta hasn't had breakfast yet, she's bursting with energy, and seems to be constantly on the verge of laughter. With burning passion, she turns immediately to the core of the project

– I reacted to the polarisation. If we divide people in to "us" and "them", it dehumanises "them". A number of world wars have taught us this.

Charlotta wants to spotlight "us" by showing our shared historical roots, and how well different culture's expressions can fit together. She sets off from her own art form, opera, but this project also includes other "pieces of the puzzle, from different stages in life"

– When I was 16 years old, I ran away to Sri Lanka. There, I learned to love the Bollywood music. I also studied musicology at the Lund university, where the presumption was that opera as an art form was born in Hindustan, 5,000 years ago. All of these pieces of the puzzle began to fit together in my mind.

People have migrated across the earth, and brought their culture, and their music, with them. Charlotta explains how the music of Hindustan made its way to southern Europe, where the Baroque era would eventually pick up these melodies, and produce opera as we know it today.

– If you think of human migration across the globe as a spreading of branches, we've wandered and spread our branches across the globe as if embracing it. And the little leaves on the ends of these branches are individual people. The wheel is another image I use in the project. I think that returning opera to the country where it was born is a way of closing the cycle, like karma and recycling!

Charlotta has reworked G. Rossini's opera *L'italiana in Algeri*, which is full of comic moments. Around 200 amateurs and professionals take part, some of them children from the Bollywood dance class led by Usha Balasundaram. She cracks a smile while talking.

– But isn't curiosity the opposite of fear? If people dare to make their way forward using their curiosity, and if they see that different cultures can go together very well, then maybe they'll apply the same idea to people as well?

BollywoodOpera

Charlotta Huldt Ramberg är operasångerska utbildad i Köpenhamn, London och Stockholm. Startade bland annat SpaghettiOperan Regina och StrömstadOperan. *BollywoodOperan* spelas på Hangaren Subtopia 25, 27, 29 maj. Biljetter bokas via www.bollywoodopera.se Charlotta Huldt Ramberg is an opera singer, trained in Copenhagen, London and Stockholm. Founder of the spaghetti opera Regina and The Strömstad Opera. *The Bollywood Opera* will be performed at Hangaren Subtopia May 25th, 27th, and 29th. Tickets are available at www.bollywoodopera.se

EXPO

Ta ställning för ett humant Sverige!

Det var länge sedan rasister fick ett så stort genomslag som nu. Det må kännas mörkt, men trenden går att vända. Tidskriften Expo bevakar konsekvent rasistiska grupper. Här finns berättelserna om hatet som splittrar Sverige, men också rösterna som tror på ett annat samhälle.

Vänd trenden med oss. Teckna en prenumeration idag.
expo.se/tidskriften

GLÄDJEBESKED!

PRENUMERATION + PREMIE = FRÅN 250 KRONOR

Gå in på tidningenrepublic.se/prenumerera och teckna en prenumeration för fyra nummer så bjuder vi på antingen en av våra nya snygga tygpåsar eller boken »Rörelser under ytan« för 250 kronor. Alternativt på boken »Mellan rummen« för 299 kronor. Ett lyxigt val som är helt upp till dig. Stöd oberoende journalistik!

4 nummer
Len i brevlådan

+

valfri premie

RE: PUBLIC

WWW.TIDNINGENREPUBLIC.SE

FOTO: EVELYN WURM

Lek med elden!

Burnt Out Punks flyttar inomhus. Magasin Subtopia fick en pratstund med en av medlemmarna, Wille Christiani, om nya inomhusföreställningen.

– Vi har länge drömt om att jobba mer inomhus, att fördjupa vårt konstnärliga uttryck, att leka med detaljer, scener och ljus så att showen passar bättre i ett sammanhang med en sittande publik i en teatersalong.

Vad kan publiken förvänta sig av nya föreställningen *Smoke Screens*?

– En fördjupad story. Komik, stunts, illusioner, visuella effekter och så klart cirkus. Vi frågar oss hur verklighet och fiktion förhåller sig till varandra i vår medialt överbelastade värld.

Hur startade kärleksförhållandet till eld och rök?

– Medlemmarna i Burnt Out Punks har livslånga kärleksförhållanden till elden som element. Som cirkuskompani har vi tagit elden på allvar och valt att utveckla den som medium för vårt uttryck, istället för att "växa ifrån" den, som många andra har gjort.

Får vi möta din karaktär Wille "El Generale" och de andra Punks-karaktärerna i den nya föreställningen?

– Ja, alla artister i *Smoke Screens* har varit med i Burnt Out Punks produktioner så karaktärerna The Gimp, El Generale, Pom Fritzl, Animal, Inferno och Smooth Operator är med. I dagsläget är det dock svårt att veta exakt hur den slutgiltiga ensemblen kommer att se ut.

Josefina Larsson

Sommaren 2016 rullar Burnt Out Punks ut i Europa med utomhusföreställningen Stockholm Syndrome. Inomhusföreställningen Smoke Screens har premiär våren 2017. Läs mer på burntoutpunks.com

Playing with Fire!

Burnt Out Punks is moving indoors. Magazine Subtopia had a chat with one of the members, Wille Christiani, about the new indoors concept.

– We've been dreaming of doing more work indoors, and deepening our artistic expression, for a long time. Playing with details, scenes, and lighting to adjust things better to a context where the audience is sitting down, like in a theatre.

What should the audience expect when they see your new show *Smoke Screens*?

– A deeper story. Comedy, stunts, illusions, visual effects, and circus, of course. We investigate the relationship between reality and fiction in this world of media overload.

How did your love affair with fire and smoke begin?

– The members of Burnt Out Punks all have lifelong love affairs with the element of fire. As a circus company, we've taken fire seriously, and chosen to develop it as a medium for our expression, rather than "outgrow" it, like many others have done.

Will we be seeing your character Wille "El Generale", and the other punk characters in the new show?

– Yes, all of the performers in *Smoke Screens* have been in Burnt Out Punks productions before, so the Gimp, El Generale, Pom Fritzl, Animal, Inferno, and Smooth Operator will all be in it. At the moment, however, it's hard to say exactly what the final line-up will be.

Josefina Larsson

Burnt Out Punks will be taking their outdoor show Stockholm Syndrome to Europe during the summer of 2016. Their indoor show Smoke Screens opens during the spring of 2017. More information is available at burntoutpunks.com

Trolleri utan fusk

Fyra magiker från Mysteria jagar utan större framgång en djinn i den jordiska dimensionen. Oskar Hejll berättar vad som gör barn-tv-serien Mysteria speciell

– Så vitt jag vet har ingen tidigare blandat drama och livetrolleri i tv. Det är bara dimensionshoppen som är kameratricks, allt annat är på riktigt. Det är kul men komplicerat, som när vi ska få popcorn att flyga eller trollda fram kofötter.

Vad är en djinn?

– En persisk ökenande, som i Aladdins lampa. Den finns i muslimsk mytologi också. Där är de fallna änglar, precis som demoner i kristen mytologi. Tv visste inte vad en djinn var, så det var vårt trick för att få jaga en demon.

Vad har varit det bästa med produktionen?

– Den konstnärliga friheten. Jag är både skådespelare och scenograf i serien, så jag har byggt de miljöer jag vill och manuset är till stor del improviserat. Det finns en fantastisk scen då jag och Arkadia är ute och går på en skolgård, när det kommer barn och undrar vad vi håller på med. Det utvecklas till en jakt på djinnen som urartar till att barnen jagar oss istället. Manusförfattarna tyckte det var en välskriven scen, men det hände bara. Egentligen var vi på väg för att äta lunch.

Vad händer nästa säsong?

– Vi kommer att fortsätta dyka upp och sprida kaos i den jordiska dimensionen.

Elin Borrie

[Läs mer på maskmakare.se](#)

True Magic

Four magicians from Mysteria chase a Djinn through the earthly plane, without much in the way of success. Oskar Hejll tells us what it is that makes the children's TV series Mysteria so special

– As far as I know, this is the first time anybody has mixed drama and live magic on television. Only the dimensional jumps are done with camera tricks; everything else is for real. It's fun, but it can get complicated, like when we needed to make popcorn fly, or make cow's feet appear out of thin air.

What is a Djinn?

– A Persian desert spirit or genie, like the one in Aladdin's lamp. These creatures also appear in Muslim mythology, where they are fallen angels, just like the demons of Christian mythology. The television team didn't know what a Djinn was, so we used that word as a way of convincing them to let us chase a demon.

What has been the best part of working on this production?

– The artistic freedom. In the series, I'm both an actor and a scenographer, so I've constructed the environments I wanted, and the script is largely improvised. There is a fantastic scene where Arkadia and I are out walking through a school playground, and children run up to us to ask us what we're doing. This turns into a hunt for the Djinn, which deteriorates when the children begin hunting us instead. The script writers thought this scene was very well written, but it actually just happened. We were really on our way to get some lunch.

What's going to happen in the next season?

– We'll continue appearing on the earthly plane to cause chaos.

Elin Borrie

[Read more at maskmakare.se](#)

FOTO: EVELYNE LAUWERS

FOTO: EVELYNE LAUWERS

En clown i Alby

Virginia Librado Gallego är clownen och cirkusartisten från Spanien som har gjort Alby och cirkusbyn 7 vagnar till sitt hem.

Vad är 7 vagnar för en plats?

– Det är en cirkusby i Alby och vi är tretton cirkusartister som bor där nu. Ofta är det gäster på besök hos oss från hela världen, cirkusartister som är på resande fot och som stannat till i Stockholm. Det är en inspirerande plats eftersom alla arbetar med olika projekt och utbyter idéer och erfarenheter.

Du är också en del av inkubatorn KLUMP, hur hittade du till Subtopia?

– Det var 2012 när jag kom till Sverige första gången. En cirkuskompis tog med mig till cirkusmässan Subcase och på så sätt hittade jag till Subtopia. När jag flyttade till Alby två år senare fick jag upp ögonen för KLUMP. Jag blev förälskad i atmosfären där och började fundera på hur jag som ny frilansande artist i Stockholm skulle kunna skapa mig en bas som artist och entreprenör.

Vad jobbar du på just nu?

– Min nya cirkusshow heter *Ruidos* som betyder "oljuden" på spanska. Den handlar om ensamheten i stora städer och man får följa huvudkaraktären genom en natt av sömnlöshet som beror på oljuden från hennes grannar. Det är en "en-kvinnas-show", fast jag hoppar mellan fyra olika karaktärer. En tragikomisk föreställning med clowneri, fysisk teater och cirkus som jag tror att många kan känna igen sig i och skratta till.

Du jobbar också som projektledare för en mini-festival i Alby, berätta!

– Festivalen heter Upside Down och det är cirkusbyn och kollektivet 7 vagnar som arrangerar den. Festivalen innehåller cirkus, prova på, mat, musik, olika performance och utställningar. Den äger rum i vår trädgård i cirkusbyn och är gratis och öppen för alla åldrar. Tanken med festivalen är att sammanföra oss cirkusartister med Albyborna, visa upp vad vi håller på med för våra grannar och uppmuntra samhället att göra kultur tillgänglig för alla.

Josefina Larsson

Festivalen Upside Down äger rum söndag 14 augusti. Läs mer på [virginalibrado.com](#)

FOTO: KLARA G

Virginia Librado

A Clown in Alby

Virginia Librado Gallego is a clown and circus performer from Spain, who has made Alby and the 7 vagnar (7 wagons) circus village her home.

What kind of a place is 7 vagnar?

– It's a circus village in Alby, which has thirteen circus performers living in it right now. We often have guests visiting us from all over the world; different circus performers who are on the road and who stop by in Stockholm. It's an inspiring place, because we're all working on different projects, and we all exchange ideas and experiences.

You're also part of the incubator KLUMP. How did you end up at Subtopia?

– It was in 2012, when I first arrived in Sweden. A circus friend of mine took me to the Subcase circus fair, and that's how I discovered Subtopia. When I moved to Alby two years later, I found out about KLUMP. I fell in love with the atmosphere there, and began thinking of how I, as a freelance performer in Stockholm, could best go about establishing myself as a performer and entrepreneur.

What are you working on right now?

– My new circus show. It's called *Ruidos*, which is Spanish for "noises". It's about the loneliness of big cities, and you follow the main character through a night of insomnia caused by noisy neighbours. It's a "one-woman show", although I move back and forth between four different characters. I think that many people will find things to identify with and laugh at in this tragicomical show, which includes clowning, physical theatre, and circus.

You're also the project manager for a mini festival in Alby, could you tell us more about that.

– The festival is called Upside Down, and it's being organised by the circus village and commune 7 vagnar. The festival will offer circus, try it yourself sessions, food, music, various performances, and exhibitions. The festival venue is in our garden at the circus village, and it will be free and open to all ages. The idea for the festival is to connect us circus performers with the other inhabitants of Alby, and to get to show our neighbours what we do, as well as encourage society to make culture available to all.

Josefina Larsson

The festival Upside Down takes place on Sunday 14 of August. Read more at [virginalibrado.com](#)

©P&C

Kreativa barnspel

Susan och David Svensson om familjeföretaget Coocoolo.

Vad fick er att starta familjeföretag?

– Vi var i ett läge där vi behövde göra något annat. Jag (Susan) är utbildad logoped, men jobbade inte som det utan drömde om att jobba kreativt. David jobbade i en klockbutik men gillade att programmera.

Hur kom ni på er första produkt?

– Vår första produkt blev en barn-app som heter Coocoolo Roll och inspirationen kom från barnen. I vår familj är pyssel som magi. Toarullar kommer till liv i barnens fantasi och det var så vi kom på Coocoolo Roll – en app där barn klär på en toarulle som de sedan leker med.

Vad jobbar ni på just nu?

– Vårt nästa projekt är en språkstimulerande barn-app. Jag är holländare och försöker prata holländska med barnen men det är inte så enkelt. De förstår holländska men pratar bara svenska. Det finns en stor grupp med tvåspråkiga barn i Sverige så nu ska vi göra en app som hjälper barn att utveckla sitt språk.

Vad gör en plats kreativ?

– KLUMP Subtopia är ett bra exempel på en kreativ plats; en brokig och annorlunda inredning i en gammal ladugård. En soffa att hänga i när jag behöver tänka kreativt och ett bra arbetsbord när jag behöver jobba. Men den viktigaste ingrediensen är att träffa andra kreativa entreprenörer och så KLUMPs coach Anders Lindgren, som har varit superviktig för oss.

Josefina Larsson

Läs mer på coocoolo.com

FOTO: ERIC HANEY

Creative kids games

Susan and David Svensson about their family business Coocoolo.

What made you start a family business?

– We were in a situation where we both needed something else to do. I (Susan) am a qualified speech therapist, but I wasn't working as one, and I was dreaming of doing something creative, but I had no idea what that was going to be. David was working in a watchmaker's shop, but he liked programming.

How did you come up with your first product?

– Our first product was an app for children called Coocoolo Roll, which our kids inspired us to make. In our family, we love the magic of creative projects. Used up toilet rolls come alive in our children's imaginations, and that's how we came up with the idea for Coocoolo Roll, an app where children dress a toilet roll that they play with.

What are you working on right now?

– Our next project is a language stimulation app for children. I'm Dutch, and I try to speak Dutch with the children, but it's not so easy. They understand Dutch, but they only speak Swedish. There are a lot of bilingual children in Sweden, so we're going to design an app that will help children develop their languages.

What makes a place creative?

– KLUMP Subtopia is a good example of a creative place, with its rowdy and unusual decoration, and its location inside an old barn. A couch to hang out in when I need to do some creative thinking, a good desk to work at. However, the most important ingredient is getting to meet other creative entrepreneurs, and KLUMPs coach Anders Lindgren, who's been enormously important for us.

Josefina Larsson

Read more at coocoolo.com

Restaurant Subtopia

Nästan ett år på restaurang Subtopia, hur känns det?

– Det har varit jättekul hittills! Att arbeta tillsammans med folk man tycker om, göra sin älsklingsyssla och finnas på en kreativ plats gör att arbetet är motiverande och stimulerande. Vi lagar genuin mat helt från grunden – bakar eget bröd, egna dressingar, majonnäser och sådant, säger kökschefen Benny.

Vad bjuder ni på i restaurangen?

– Luncher i huvudsak. Vegetariskt, kött, fisk och à la carte, catering och en avslappnad mötesplats med kaffe. Det som skiljer oss från traditionella lunchrestauranger är att vi ger varje tallrik kärlek. Ingen lunchbuffé som blir slafsigt. Vi gör snygga upplägg, fokuserar på bra råvaror och ekologiskt. Catering erbjuder vi till fester, bröllop, begravningar och konferenser.

Finns det någon maträtt som har gjort succé bland lunchgästerna?

– Nattbakad högrev skulle vi kunna ha på menyn varje dag och vår egenrökta lax. Torsdagens hemmagjorda pannkakor är också väldigt uppskattade.

Något nytt på gång inför våren?

– Vi ska börja med grill när vädret tillåter. Uteplatsen ser vi fram emot att få utnyttja – grillfest varje fredag! Vi kommer även att ha glass som man kan fika på en solig vardag!

Katarina Ståhl

Öppettider:

måndag–fredag, 9–15.

För mer information mejla kokschefbenny@gmail.com

You've been at Subtopia's restaurant for almost a year now, how's everything going?

– It's been great fun so far! Working with people you like, doing your favourite things, and being in such a creative place makes the work motivating and interesting. We cook genuine food from scratch – bake our own bread, make our own dressings, mayonnaise, all that stuff, says the chef Benny.

What do you serve in the restaurant?

– Mostly lunches. We serve vegetarian, meat, fish, and à la carte, we offer catering, and we also offer a relaxed place to take a coffee and have a meeting. The difference between us and a conventional lunch restaurant is that we give every plate a lot of love. We don't have a messy buffet. We do nice platings, and focus on good quality, organic ingredients. We offer catering for parties, weddings, funerals, and conferences.

Is there a dish that's particularly popular among your lunch guests?

– We could put our slow-cooked chuck on the menu every day and we should also mention our home-smoked salmon. Thursday's homemade pancakes are also very popular.

Do you have any new plans for the spring?

– We're going to start barbecuing as soon as the weather allows. We look forward to using the outdoor space, and throwing a barbecue every Friday! We'll also have ice cream to enjoy in the springtime sunshine!

Katarina Ståhl

Opening hours Monday–Friday, 9 a.m. to 3 p.m. For more information send your mail to kokschefbenny@gmail.com

Restaurant
Subtopia

Subtopia har varit med och tagit fram tre böcker om byggande. Byggande av öppna väggar för konst, byggande av hållbara företag inom kultursektorn och hur man bygger en stad med fokus på det gemensamma. Subtopia has been involved in producing three books on building. Building open walls for art, building sustainable businesses in the cultural sector and how to build a city with an emphasis on commons. *Text: Elin Borrie*

3 books

KLUMPologi – så funkar en kultur-inkubator är en inspirationsbok om företagsinkubatorn KLUMP Subtopia. I den får du ta del av KLUMPs metod, nyföretagares berättelser och samtal om kultur och företagande med bland andra Lars Strannegård, Alexandra Mörner, Nikeisha Andersson och Agnes Fischer.

KLUMPologi – How a Cultural Incubator Works is an inspirational book about the incubator KLUMP Subtopia. In it, you'll learn about KLUMP's methodology, case studies of new businesses, and conversations about culture and business involving people like Lars Strannegård, Alexandra Mörner, Nikeisha Andersson and Agnes Fischer.

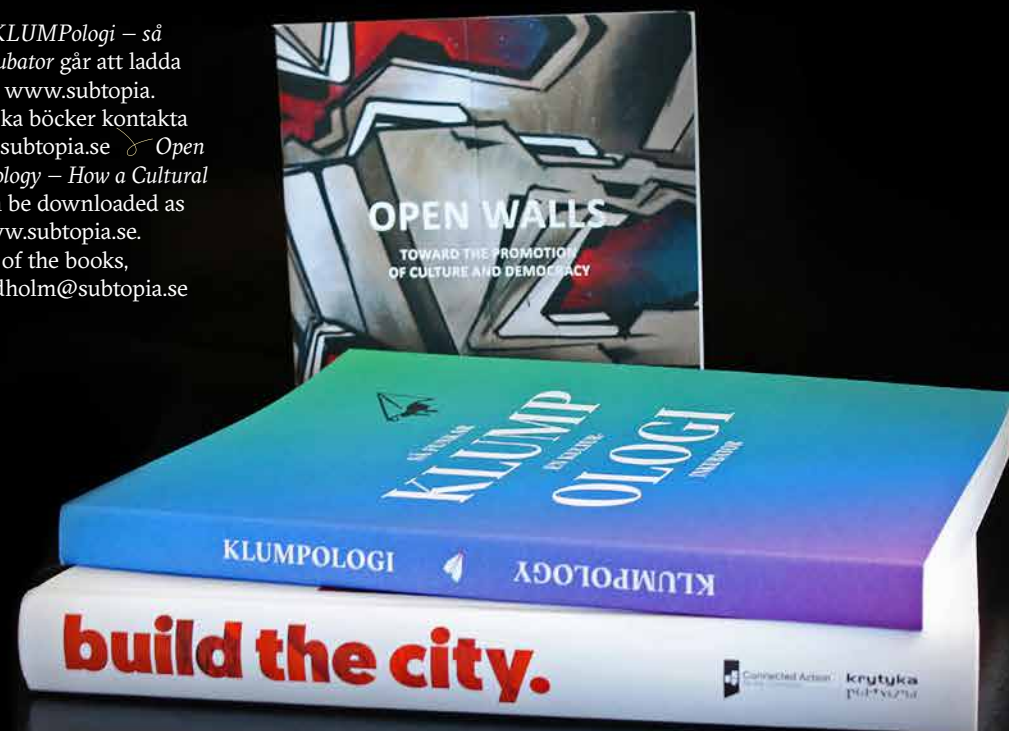
Öppna väggar är en handbok om hur man skapar öppna väggar för konst, som har tagits fram tillsammans med Graffiti-främjandet och Studieförbundet. Boken berättar om vilka möjligheter som finns idag och diskuterar vilka effekter öppna väggar ger för kultur och demokrati i samhället.

Open Walls is a guidebook for how to create open walls for art, which was produced in collaboration with Graffiti-främjandet och Studieförbundet. The book touches on the possibilities that exist today, and the effects that open walls have on culture and democracy in society.

Build the City – Perspectives on Commons and Culture är en bok framtagen av Krytyka Polityczna (Polen) och European Culture Foundation där Subtopia är en aktiv part. Boken vill starta diskussioner och inspirera människor att tillsammans, och med kultur som verktyg, bygga det gemensamma i våra städer.

Build the City – Perspectives on Commons and Culture is a book developed by Krytyka Polityczna (Poland) and the European Culture Foundation, where Subtopia is an active member. The book seeks to initiate discussions and inspire people to come together and use culture as a tool to build the commons in our cities.

Öppna väggar och KLUMPologi – så funkar en kulturinkubator går att ladda ned som pdf er via www.subtopia.se. För köp av fysiska böcker kontakta isabell.lundholm@subtopia.se. Open Walls and KLUMPologi – How a Cultural Incubator Works can be downloaded as PDF files from www.subtopia.se. To buy hardcopies of the books, contact isabell.lundholm@subtopia.se

MAROCKO BAZAR

MAROKANSK INREDNING
RINGVÄGEN 133, 116 61 STOCKHOLM
T-BANA: SKANSTULL

VARDAGAR: 11:00–18:00
LÖRDAG: 11:00–17:00
SÖNDAG: 12:00–16:00

SAID@MAROCKOBAZAR.COM
MOBIL: 0700 90 76 83
MAROCKOBAZAR.COM

LÄS MER subtopia.se/hyr BOKA elena.rosand@subtopia.se / 08 – 599 07 530

A spacious suburban paradise, a pusher of boundaries

Subtopia är ett 15 000 m² stort kreativt kluster, ett sätt att tänja gränser och en plats för konst och kultur i Alby, Botkyrka. Hit kommer konstnärer, filmare, musiker, cirkuskompanier, graffitimålare, studenter, sociala entreprenörer och andra kreativa företagare för att skapa, arbeta, utvecklas och göra världen lite bättre.

Subtopia driver projekt och verksamheter som syftar till att förbättra produktionsvillkoren för konst och kultur. Våra samarbetspartners finns i lokalsamhället till världen över och är bland andra European Cultural Foundation och Trans Europé Halles.

Invid Albysjön ligger Hangaren Subtopia, scen för samtida cirkus. Här kan du uppleva svensk, internationell och exceptionell cirkus som The 7 Fingers, Groupe Acrobatic de Tanger och Cirkus Cirkör. Hangaren Subtopia är också en av Stockholmsområdets största studior och en av tioalet lokaler som Subtopia hyr ut till tv- och filminspelningar, produktionsrepetitioner, mässor, konferenser, fester och konserter.

Läs om alla företag och organisationer i Subtopiaklustret och ta del av kommande program på www.subtopia.se

Subtopia is a creative cluster of 15,000 m², a place where boundaries are pushed, and a venue for alternative culture in Alby, Botkyrka. Artists, film makers, musicians, circus companies, graffiti artists, students, social entrepreneurs, and other creative people gather here to create, work, grow, and make the world a better place.

Subtopia runs projects and activities aimed at improving working conditions for people who produce arts and culture. We have collaboration partners in the local community to all over the world, such as the European Cultural Foundation and Trans Europé Halles.

Hangaren Subtopia, Sweden's stage for contemporary circus, is located next to lake Alby. Here, you can experience Swedish, international, and exceptional circus, performed by the likes of The 7 Fingers, Groupe Acrobatic de Tanger, and Cirkus Cirkör. Hangaren Subtopia is also one of the largest studios in the greater Stockholm area, and one of around ten spaces which Subtopia rents out for television and film shoots, production rehearsals, trade shows, conferences, parties, and concerts.

Read about all of the companies and organisations within the Subtopia cluster, and see the upcoming program at www.subtopia.se

Suburban Views

Ortens Vyer är ett Instagram-konto som drivs av tre unga vuxna från Norra Botkyrka. Initiativtagare till projektet som startade sommaren 2015 är Victoria Escobar som sedan involverade Ali Ahmed och hans syster Alaa Ahmed. Idén föddes ur kärleken till deras hemort Botkyrka. Genom sitt fotograferande vill de visa upp och porträttera sin förort och verklighet. Idag fotar de främst Botkyrkaområdet men i framtiden vill de gärna lyfta fram fler förorter genom sitt fotograferande. Ortens Vyer is an Instagram account run by three young adults from north Botkyrka. The initiators of the project are Victoria Escobar, who started it in the summer of 2015, and Ali Ahmed and his sister Alaa Ahmed, who came aboard after being recruited by Victoria. The idea for the project came from their love for their neighbourhood: Botkyrka. Their ambition is to show off and portray their suburb and their environment through their photography. Today, they are mostly taking pictures in the Botkyrka area, but they'd like to highlight other suburbs in their photographs in future.

SUBTOPIA³